

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Kvinder

Citation: Larsen, Karl: "Kvinder", i Larsen, Karl: *Kvinder*, Gyldendalske Boghandels Forlag, 1889, s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_02-shoot-idm139822171583712/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Kvinder

FØRSTE AKT.

Første Scene.

(Oberst von RATHE'S Kontor. Tarveligt Udstyr. Dør i Baggrunden til Entréen samt midt for til venstre og midt for til højre. I Forgrunden til venstre et Skrivebord, hvorpaa der foruden Skrivematerialier, Kalendere o. lign. ligger Akter og Embedspapier i streng Orden. Papirkurv. Over Bordet paa en Hylde et gammeldags Uhr, der slaar. Lige overfor et Skrivebord, udstyret paa lignende Maade. Over det ere nogle fra Vaaben arrangerede paa Væggen. Der er kun Tæpper under Skrivebordene. Midt paa Gulvet et stort Bord, hvorpaa nogle Bunker Aviser, Tidsskrifter og lignende Tryksager, alt i streng Orden. Om Bordet nogle ubefindelige, tørrelige Stole; langs Væggen i Baggrunden ligeledes Stole af samme Slags. Paa hver Side af Døren i Baggrunden et stort Litografi, henholdsvis af Keiser Wilhelm I. og Feltmarskalk Moltke.)

Naar Tæppet gaar op, er Scenen tom. Umiddelbart efter kommer JOHAN ind fra Baggrunden med en Del Aviser og Breve, som han gaar med hen over Gulvet mod Oberstens Skrivebord til venstre. Han ser paa Udskifterne og lægger af paa Skrivebordet, blandt andet en stor Pakke i blaat Omslag.

WILLIBALD

(Kommer hastigt ind fra venstre. Han er i Tjenestedragt. Johan retter sig.)

Er der Post til mig?

JOHAN.

Javel, Hr. Premierlieutenant! (søger imellem Brevene, han holder i Haanden; tager to ud, som han rækker Willibald.)

WILLIBALD

(tager dem hurtigt, løber dem igennem, krammer dem sammen og kaster dem i Papirkurven).

Var det det hele?

JOHAN.

Javel! Saa er der Avisen.

WILLIBALD

(med en afberdigeude Bevægelse).

Naa. — Skulde der komme noget med Berliner-toget, medens jeg er i Tjeneste, saa lægger Du det op paa mit Værelse (gaar hastigt mod Udgangen i Baggrunden og ud).

JOHAN.

Javel, Hr. Premierlieutenant! (begger Resten i Orden paa Oberstens Skrivebord.)

Anden Scene.

(OBERSTEN kommer ind fra højre. JOHAN retter sig og gaar paa et Vink af Obersten ud. Obersten er i Interimsuniform og uden Sidevaaben. Gaar hen til Skrivebordet til venstre, sætter sig og åbner straks den store Pakke. Han tager nogle beskrevne Papirer ud af den og giver sig til at løbe dem igennem. Det banker til venstre.)

OBERSTEN

(uden at se op).

Kom!

FRU VON RATHEN

(kommer ind. Hun er i Morgentoflette).

Kommer Du ikke lidt ind, som Du plejer, Rathen?

OBERSTEN
(læsende videre).

Ja, jeg skulde egentlig til at bestille noget —

FRUEN.

Jeg mente ikke, det var Kontortid endnu.

OBERSTEN
(med et Blik paa Uhret, stadig læsende).

Nej, den mangler lidt endnu, men . . . jeg vilde have gjort et og andet færdig først, Capitain Hartensleben kommer Klokkeren elleve.

FRUEN.

Ja, for der var noget, jeg gjerne vilde have talt med Dig om. (sætter sig.) Jeg kan jo gaa, naar Du ikke har mere Tid.

OBERSTEN
(stadig læsende).

Og hvad var det saa om?

FRUEN.

Aa, det var om Willibald! —

OBERSTEN
(lader Brevet synke. Med et Smil imod Fruen).

Hs. Excellence har lige sendt mig Willibalds Afhandling tilbage. Og der følger et Brev med, som indeholder en fint indgaaende Kritik af

Arbejdet i alle dets Detailler. Og saa skriver Generalen til sidst (læser.) «Det er Aar siden, jeg har læst nogen militær Afhandling, som i en saadan Grad helt igennem har fængslet min Interesse og saa godt som overalt aftvunget mig min Beundring. Jeg kan ikke andet, kære Kammerat, end af mit ganske Hjærte ønske Dem til Lykke i Anledning af dette Arbejde. Deres Søn vil uden al Tvivl engang kunne blive et af de store Navne i vor Armé (muntende) Deres hengivne von Derendorff» (ser op.)

FRUEN.

Aa lad mig se (ser i Brevet). Hvor Willibald vil blive glad!

OBERSTEN.

Ja, og vi andre!

FRUEN.

Ja, det vil jeg nu slet ikke tale om (udbrydende.) Aa Gud ske Lov, at det er gaaet saa godt!

OBERSTEN.

Ja, og det har sandelig været et alvorligt Arbejde. Jeg har i allerhøjeste Grad maattet beundre den overordentlige Energi, med hvilken Willibald under en virkelig ansvarsfuld og trættende Tjeneste har faaet dette betydelige Værk fuldført.

Jeg var virkelig stundom helt bange for, han skulde gaa hen at overanstrenges sig; jeg syntes af og til, man kunde mærke det paa ham.

FRUEN.

Aa ja, det var vel det. Det har vel været af Arbejdet. Ikke sandt, Rathen?

OBERSTEN.

Hvad mener Du?

FRUEN.

Jo, at han i al den Tid har været saa indsluttet og tavs. Det har naturligvis været af Arbejdet. Ja, det kan jeg saa godt forstaa. — For jeg gjorde mig saa mange underlige Tanker.

OBERSTEN.

Hvad var det for Tanker?

FRUEN.

Jo, ser Du, jeg syntes, det var kommen endnu mere, efter at han havde været den Maaned i Berlin dengang for at samle Materialier sammen, og saa tænkte jeg, at det maaske var denne Fru von Aksajeff, som var paa Spil igen.

OBERSTEN.

Fru von Aksajeff sætter aldrig mere sine Ben

i Berlin. Hun har nu i to Aar været i Rusland, eller Pokker ved hvor.

FRUEN.

Jo, men jeg tænkte, hun kunde maaske have Forbindelser endnu i Berlin, der havde opsøgt Willibald, medens han var der.

OBERSTEN.

Hendes Forbindelser er sikkert blevne grundig forstyrrede; og jeg har desuden i sin Tid talt alvorligt og fortroligt med Willibald om den hele Sag; der er ingen Tvivl om, at han er kommen fuldstændig ud af det hele. Den eneste, der blev hængende, var denne Sekondlieutenant Schramm.

FRUEN.

Ja, jeg ved nok, at han

OBERSTEN
(afbrødende).

Majorinde von Aksajeff havde fra sin afdøde Mands Onkel, Fløjadjudantens Tid, de fortræffeligste Forbindelser i Berlin. Prinsen protegerede hende, og der var ingen, der kunde have den fjerneste Anelse om hendes Hverv for den russiske Regering. Willibald har lige saa lidt kompromiteret sig som nogen anden af de mangfoldige andre Officerer og Herrer, der kom i hendes Hus, denne

Schramm undtagen. Saa snart der blot kom den svageste Skygge af Mistanke op imod hende, var paa en Dag hendes Saloner tomme, og Dagen efter var hun selv ude af Berlin.

FRUEN.

Ja, det ved jeg nok, men Du ved, at Willibald opnaaede noget hos hende.

OBERSTEN.

Der har desværre bestaaet et Forhold imellem ham og dette Fruentimmer, det ved jeg meget vel, men jeg ved ogsaa positivt, at det har været brudt tre til fire Uger førend Katastrofen.

FRUEN.

Ved Du, at Willibald og Schramm duellerede i den Anledning?

OBERSTEN.

Nej, det har jeg ikke hørt noget om.

FRUEN.

Jeg ved det fra en Dame. Schramm fik en Kugle i Benet. Han var Fornærmeren.

OBERSTEN.

Ja, det vil jeg tro. Jeg kendte ham desværre godt nok her fra Regimentet. Det var en

uværdig Mand, som var fuldkommen magtesløs overfor sine Lidenskaber.

FRUEN.

Han var meget smuk! —

OBERSTEN.

Og han havde ogsaa visse praktiske Gaver. Men han var og blev en elendig Officer, af den Type, som aldrig burde komme indenfor Officerskorpset. Købmandssøn fra Top til Taa opførte han sig mod Mennesker, som var de en Fløk sultne Kontorister, han, hvad Øjeblik det skulde være, kunde lade kaste paa Gaden. Hele Militærvæsenet var for ham bare en Forfængelighedssag; han brød sig egentlig kun om at kunne gaa rundt med Damer i Uniformen og saa kujonere Folkene. Og det var ogsaa et søgte Kræmmerfif, at han for at vinde Fru von Aksajeff's Gunst skaffede hende de værdiløse Oplysninger, som man for Resten aldrig fik at vide, hvor han havde faaet fra.

FRUEN.

Og Du tror ikke, der kan være det mindste mere mellem Willibald og Fru von Aksajeff?

OBERSTEN

(i et utaalmodig.)

Tænk selv en Gang, hvor det vilde være Vanvid. Willibald er jo dog nu en Mand, og han er

Officer. Lad ham en Gang som ungt Menneske have været svag overfor sin Lidenskab, jeg er sikker paa, at han har lært derigennem. De mislige Omstændigheder ved denne Kærlighedsaffære, og Schramms Eksempel vil have gjort det lettere for ham. Han har sikkert naaet tilfulde at indse, hvad en Mand, der tjener Kejser og Land, er sit Ansvar skyldig.

FRUEN.

Ja, for der er alligevel saa meget, som jeg ikke begriber. — Og ser Du, jeg vilde i Dag tage ud til Neindorf til Fru von Meerwaldt paa Visit, og det var netop alt det, jeg gjerne vilde have talt med Dig om. Jeg forstaar ikke hans Opførsel overfor den lille Klara.

OBERSTEN.

Jeg antog, den Sag var ved at gaa i Orden.

FRUEN.

Jeg troede det ogsaa engang . . . og jeg har virkelig gjort mit bedste . . . men navnlig i den sidste Tid, og det var det, jeg syntes, især efter at han nu for nylig havde været i Berlin, saa er jeg bleven saa bange for, det aldrig bliver til noget mellem ham og Klara Meerwaldt. (udbrydende.) Og det er netop det, at saadanne Kvinder, som denne

Fru von Aksajeff, de kan faa fordrejet Mænds Blik paa Kvinden saa aldeles. Hun har jo dog været i Carlsbad i Fjor Efteraar. Og Willibald har faaet to Breve der nede fra. Jeg saa det paa Poststemplet.

OBERSTEN.

Jeg har sagt Dig min Mening angaaende Willibalds Forhold til denne Dame. Og jeg nævner ikke den ringeste Tvivl om, at den er rigtig. Willibald kan jo dog have haft hundrede Bekendte i Carlsbad!

FRUEN.

Ja, det var jo rigtignok ikke nogen Damehaand udenpaa. Men det kunde jo ogsaa have været en Aftale. Og jeg begriber ikke, at han ikke synes om den unge Pige; hun er saa sød og fornuftig, og saa er hun op over begge Ører forelsket i ham.

OBERSTEN.

Ja, og Meerwaldt's er en fortræffelig Familie. Det er ikke almindeligt at træffe en Slægt, der har saa fortrinlige Traditioner baade i sit Familieliv og i den Maade, hvorpaa de har tjent Konge og Land. Og de er tilmed formuende. Og det skader ikke. —

FRUEN.

Nej, det er vist! —

OBERSTEN.

Det vilde gøre mig meget ondt, om Willibald ikke forstod at tage alt dette i Betragtning. Men jeg tror, Du gør Dig Skrupler uden Grund. Willibald vil sikkert vide, hvor fortræffelig en Støtte det vil være ham for hans Liv og for hans Carrière, og jeg er desuden overbevist om, at han vil høre paa sine Forældres Raad i den Retning. Har Du aldrig talt med ham om det?

FRUEN.

Nej, Rathen, for jeg har aldrig vidst, hvordan jeg skulde gribe det an. Jeg kan ikke rigtig tale med Willibald mere. Du ved jo selv, han taler saa at sige aldrig uden med Dig om Tjenesten og militære Ting, og saa har han jo i det sidste Aar været rent slugt op af Regimentet og denne Afhandling. Saa syntes jeg ogsaa, han skulde have Ro, naar han var en Smule fri.

OBERSTEN
(eftertæksom).

Det er nu en Gang en egen Ting med saadan en voksen Dreng. Willibald har været og har burdet være udenfor sine Forældres Tugt allerede i adskillige Aar. Og saa er vi paa den anden Side dog stadig noget andet end et Ægtepar og en ung Mand, der bor i samme Lejlighed. Vi er

og bliver foreløbig dog de eneste, der kunde gøre ham noget godt, og vi vedbliver at føle et vist Ansvar derfor, blot uden at vi længere kan gøre det Fyldest.

FRUEN.

Det var de Aar i Berlin, som førte ham bort fra os.

OBERSTEN.

Aa, det var egentlig slet ikke dem. Saaledes tænker Du bare, fordi den Tid var lige som Indgangen til et nyt Kapitel. Det er kommet langsomt og ganske efterhaanden, som det er Naturens Gang. Og det har egentlig været længe med Willibald, han var i en god Tugt og Vane.

FRUEN.

Det hjalp Dig nu ogsaa meget, at Du havde Tjenesten til at holde ham med.

OBERSTEN
(ufikker).

FRUEN.

Aa, men nu er det altsammen forbi! Ja jeg forsikrer Dig, jeg kan tit helt komme til at græde, naar jeg sidder og tænker paa hans Drengaar. Naar Du lagde alle hans Planer til Rette, og vi om Aftenen kunde sidde og tale om, med hvem han skulde omgaas, og hvad vi skulde

give ham at læse, og hvorledes vi bedst skulde faa ham til ikke at skjule noget sammen med sine Kammerater eller nogen anden bag sine Forældres Ryg, men han skulde komme til os med alting, og vi vilde forstaa ham, fordi vi elskede ham højest.

OBERSTEN.

Ja, han har været en god Dreng. Og der er Søønner nok, der fra den første modnere Tanke spærrer sig aandeligt inde med sig selv. — (rejser sig og gaar et Par Skridt hen over Gulvet.) Men der er det, Louise, at Willibald maa giftes nu.

FROEN.

Ja netop, Rathen. Det er det, jeg mener.

OBERSTEN

(som har sat sig igen).

En Mand vokser sig til at skulle staa for sig selv, men fremfor alt ikke alene. Han maa ikke være uden et Ansvar overfor Mennesker, der er ham helt inde paa Livet. Naar Forældrenes Tid er omme, maa der komme en Hustru og et Hjem i Stedet, hvor netop han er Tyngdepunktet, og hvor han tilmed finder den eneste Følelse for alt sit, som en Mand kun opnaar i det allerintimeste Forhold til en Kvinde.

FRUEN.

Ja, om bare Frøken von Meerwaldt kunde blive denne Kvinde! (Uhret slaar.)

OBERSTEN.

Jeg tror det. Jeg vil ikke tro andet. For Willibald vil der netop nu, han kommer til Berlin med sin Afhandling som Adkomst til de første Kredse, begynde en hel ny Livsfase. Og han vil forstaa, at den ogsaa rent personligt stiller nye Krav.

Men Klokken er mange, min Ven. Du maa gaa, det er over Kontortid nu. (Lægger Generalets Brev i en Konvolut og skriver udenpaa.)

FRUEN

(som rejser sig for at gaa.)

Sig mig, har Du nogensinde set et Billede af hende?

OBERSTEN

(ser op.)

Er det nu Russerinden igen? (med en Hovedrysten)
Nej, jeg har virkelig aldrig haft den Fornøjelse.

FRUEN.

Jeg spurgte engang Willibald efter Middagen . . Du var i Kasinoet, vi sad lidt alene i Skumringen i Dagligstuen og havde det saa hyggeligt, og vi havde siddet noget og tiet stille. Saa spurgte jeg, om han ikke havde et Fotografi af

hende; jeg sagde det saa ganske lige frem, som jeg kunde. Men saa sagde han blot ganske kort «Nej» og rejste sig lidt efter og gik.

OBERSTEN.

Tag Du nu blot til Neindorf i Visit, og hils Familien mange Gange fra os alle. Og Du skal se, det gaar nok i Orden, altsammen. (rækker hende det kuverterede Brev.) Der er Generalens Brev. Tag det med og lad Pigen lægge det ind paa Willibalds Værelse, saa han kan have det straks, han kommer fra Felttjenesteøvelsen. Det bliver vist for Resten sent i Dag. Farvel saa længe. (sætter sig ved Skrivebordet og hilser med Haanden til hende.)

FRUEN.

Ja, Farvel - da. (GAAR.)

Tredie Scene.

OBERSTEN

(skrivende ved skrivebordet).

JOHAN.

(ind, melder).

Premierlieutenant Ewald ønskede at tale med Hr. Obersten.

OBERSTEN.

Vær saa god.

(Johan slaaer Døren op for den indtrædende Officer. Ewald bliver staaende nogle Skridt fra Døren).

EWALD.

Jeg melder mig til Tjeneste.

OBERSTEN
(venligt.)

Det glæder mig at se Dem igen, Premier-
lieutenant Ewald. — Vær saa god at tage Plads.

EWALD
(bukker og sætter sig).

OBERSTEN.

De er nu fuldkommen rask?

EWALD.

Javel, Hr. Oberst. — Det tror jeg for Resten,
jeg har været for længe siden.

OBERSTEN
(med et smil.)

Naa, saa var De vel nok bleven udskreven før.

EWALD.

Ja . . . Men Overstabslægen er jo saa for-
færdelig forsigtig. — De siger, navnlig efter at
vi har faaet det nye Officers-Kasino her i Byen.

OBERSTEN
(smiler).

Ja, det er maaske heller ikke saa ganske
overflødigt overfor D'Herrer Lieutenanter uden
Familie. —

Forholdene paa det nye Hospital er jo ellers saa vel i hygieinisk som i disciplinær Henseende i alle Retninger tilfredsstillende.

EWALD.

Jo bevares, Hr. Oberst. Al Ting tjenstligst i Orden. — Men der var jo ikke meget oplivende. — Man læste jo noget. Det havde man jo. Jeg har læst hele Goethe og Schiller . . . om igen. Og flere andre Klassikere.

OBERSTEN

(tørt).

De maa have kedet Dem ganske overordentligt, Hr. Premierlieutenant.

EWALD.

Ja, det gjorde jeg virkelig, Hr. Oberst. Og Kammeraterne var jo ikke meget flittige med at komme at se til En.

OBERSTEN.

Det kan jeg tænke. Men De har sikkert været ædelmodig og revancheret Dem med, straks De kom ud, at søge dem op.

EWALD.

Ja, jeg har virkelig, Hr. Oberst. — Jeg blev jo først udskreven i Gaar efter Middag, og saa var det for sent til at melde mig den Dag.

Saa gik jeg lige hen at spise i Kasinoet, og der var netop mange, særlig af min Bataillons Officerer. Det blev til et lille Velkomstgilde for mig. Det var svært oplivende. — For Resten maa det maaske være mig tilladt at lykønske Hr. Obersten i Anledning af Lieutenant Rathens Afhandling. Der blev talt meget om den, overordentlig meget. Rathen havde jo læst nogle Brudstykker af den op i Kasinoet for en fjorten Dages Tid siden. Det har sikkert været et overordentlig interessant Arbejde, efter hvad Kammeraterne sagde.

OBERSTEN.

Det vilde være mig kært, Premierlieutenant Ewald, om de yngre Officerer, maaske navnlig ved anden Bataillon, fulgte det Eksempel paa streng, videnskabelig Flid, som min Søn virkelig her har afgivet.

Det var formodentlig ogsaa Genstand for Deres Kammeraters Betragtninger.

EWALD.

Ja naturligvis. Det var det (alle Pæse). Der blev talt overordentlig meget om det.

OBERSTEN.

Og hvem var saa egentlig de mest ordførende i den Materie?

— — —

EWALD.

Det var Strauss og (leder efter Navnet)
Speyer.

OBERSTEN

(smatter).

Speyer?

EWALD.

Ja . . jeg mener, Speyer gik jo ikke saadan ind paa den videnskabelige Side af Sagen; han talte mere om al Rathens strenge . . . videnskabelige . . . Flid, hvorledes han havde trukket sig helt tilbage; man saa ham saa sjeldent i Kasinoet, og han havde blot levet for sit Arbejde og kun adspredt sig af og til med nogle Smaaudflugter i Omegnen.

OBERSTEN.

Saa? —

EWALD.

Ja . . . jeg har maaske . . . ikke, ikke opfattet det rigtig. Speyer gik ikke nærmere ind paa Sagen; han udtalte sig spøgende, i en vis humoristisk Almindelighed, som det jo er hans Vane.

OBERSTEN.

Jeg ved kun, at min Son har været nogle Gauge med mig i Neindorf.

EWALD.

Ja, det var maaske ogsaa det, Speyer hentydede til (med en pludselig opdøkkende Tanke). Ja jeg ved ikke

OBERSTEN.

Sekondlieutenant Speyer er rig paa spøgefulde Indfald. Det vilde stundom være mig kært, om disse, saa vel som Lieutenants Omgang blandt Borgerfamilierne her i Staden, indskrænkodes noget. — Men for at vende tilbage til tjenstlige Sager, Lieutenant Ewald. Jeg har talt med Major Richter. De vil i de fjorten Dage, vi endnu har tilbage af denne Maaned, staa til Raadighed for Regimentsadjutanten. Naar min Søn da fra den første i næste Maaned overgaar til den store Generalstab, vil De indtræde i hans Sted ved ellefte Kompagni.

EWALD

(rejser sig.)

Vel, Hr. Oberst. —

OBERSTEN.

(*gør en atberdigende Bevægelse med Haanden.*)

Farvel Hr. Premierlieutenant!

Fjerde Scene.

(*Obersten skriver videre.*)

JOHAN

(*Ind.*)

Jeg melder Hr. Obersten, Hr. Hans Schulze ønskede at tale med Obersten.

OBERSTEN.

Lad Hr. Schulze komme ind.

(Obersten sætter et Mærke paa sit Papir, lægger det til Side. Johan lukker op for Schulze; gaar ud.)

Femte Scene.

SCHULZE

(bliver staaende ved Døren. Han er borgerlig kleedt og i Overfrække).

OBERSTEN

(drejer sig i Stolen og gør en Bevægelse med Haanden for at byde ham nærmere. Schulze gaar et Par Skridt frem og bliver staaende).

SCHULZE.

Ja, jeg vilde gjerne tale med Hr. Obersten
. . . . om jeg ikke kommer til Ulejlighed.

OBERSTEN.

Vær saa god, Hr. Schulze (gør en Haandbevægelse. Schulze gaar noget længere frem). Tag Plads!

SCHULZE

(trækker en Stol frem fra Midterbordet og sætter sig med Hatten i Haanden).

Det var . . . Jeg vilde gjerne . . . Jeg maatte . . .

OBERSTEN

(betragter ham forbavset).

Det er vel angaaende Licitationen paa det nye Ridehus ved Sønderport.

SCHULZE
(hurtigt).

Nej, Hr. Oberst, det er privat.

OBERSTEN.

De erindrer, det er min Kontortid.

SCHULZE.

Ja jeg beder meget undskyld, Hr. Oberst, men Det var noget angaaende Oberstens Søn, Hr. Premierlieutenanten.

OBERSTEN
(noget kort).

Hvad kan De have at meddele mig angaaende min Søn?

SCHULZE.

Ja, det er angaaende min Datter; den ældste, Augusta.

OBERSTEN
(forbavset).

Deres Datter? . . Det vilde vel egentlig være korrekttest, om De i saadanne, rent private Anliggender henvendte Dem til Lieutenanten selv.

SCHULZE
(fast).

Jeg mente, Hr. Oberstens Søn var Lieutenant i Deres Regiment.

OBERSTEN.

Hm . . . Hvad er det, De har at beklage Dem over angaaende Lieutenanten?

SCHULZE.

Ja, det er, ja . . . Lieutenanten har truffet min ældste Datter hos Kommerceraad Husmanns. Der var jo nogle af d'Herrer Officerer, som kom der i Huset. Det skal nok være forrige Paaske første Gang . . . De havde et Bal . . . og Augusta og Emma Husmann, de har gaaet til Priesten sammen . . .

OBERSTEN

(gør en noget utaalmodig Bevægelse).

SCHULZE.

Ja, jeg skal ikke opholde Hr. Obersten . . . men det er . . . Nej, jeg maa dog se at forklare (tager sig op over Panden, Obersten ser spændt paa ham). Lieutenanten og min Datter, de har mødt hinanden i Althausen, det vil sige, ikke straks, han har plaget hende til det, siger hun. Hun tog der ind med Banen til min Kones Søster, og det var i Løbet af Vinteren, og saa . . .

OBERSTEN

(skæppe)

Hvad saa?

SCHULZE.

Ja saa . . . aa, det er ikke saa lot at sige, Hr. Oberst (rejser sig op) det er vel kommen saadan lidt efter lidt (noget sagtere). Min Datter . . . (endnu sagtere) er i Omstændigheder ved Deres Hr. Søn, Hr. Oberst (sætter sig igen, idet han tager sig om Panden og ser hen til Kakkeldovnen). Her er meget varmt!

OBERSTEN

(ser opmærksomt paa ham. En lille Pavse. Obersten rejser sig, gør et Par Skridt; bliver staaende overfor Schulze, der vil rejse sig, men som han ved en Haandbevægelse byder blive siddende.)

Hvor længe er det siden?

SCHULZE.

Det er nok en tre-fire Maaneder siden, Hr. Oberst. (Pavse, i hvilken Obersten atter gør nogle skridt; sætter sig.)

OBERSTEN.

Ja, De maa jo sende Deres Datter bort, Hr. Schulze.

SCHULZE.

Ja, men det er det, Hr. Oberst, jeg ikke kan. — Hun har tilstaaet det i Dag for sin Moder; de fortalte mig det nu, da jeg kom hjem til Frokost, saa gik jeg her op . . . Jeg vilde tale med Obersten først. Jeg har haft hundrede Tanker paa Vejen . . . nu ved jeg slet ikke noget mere. (udbrytende.) Men jeg kan ikke sende hende væk.

OBERSTEN.

De forstaaer maaske næppe, hvor ondt det gør mig, hvad De fortæller; men jeg ser ikke noget andet Alternativ. (Da Schulze gør en afværgende Bevægelse.) De maa tro, det gør mig særlig ondt overfor Dem, Hr. Schulze, hvem jeg kender som en saa særdeles respektabel Mand. Og vær overbevist om, at hvad jeg maatte kunne gøre for at lette Dem Deres Bestrebelse, vil blive gjort fuldt ud. — De siger, min Søn har kendt Deres Datter fra sidste Foraar? (Schulze nikker.) Han er selvfølgelig ikke kommen i Deres Hus?

SCHULZE.

Nej, det kunde aldrig faldet os ind. Vi har altid holdt os for os selv. Det var hos Købmand Husmanns . . . Kommerceraad Husmanns . . .

OBERSTEN.

Og saa har han gjort Udflugter med hende til Althausen bag Deres Ryg?

SCHULZE
(nikker tavst).

OBERSTEN
(lidt skarpt).

De kunde dog maaske have passet lidt bedre paa, Hr. Schulze? Eller Deres Hustru?

6*

SCHULZE.

Aa, vi troede hende saa godt, Augusta. Det er saadan en god Pige. Det er netop det, Hr. Oberst. Aa, vi anede ikke det mindste om det hele.

OBERSTEN.

Jeg ser vedblivende ikke andet, end at De maa sende hende bort.

SCHULZE

(der noget har genvundet sin Føtning.)

Se, der var jo en Udvej, Hr. Oberst. (noget forlegen.) Min Datter siger, og jeg tror det i Grunden om Hr. Lieutenanten, at han altid har sagt . . . ja, det er maaske nok store Ord, men hun paa-
staar, at han . . . elsker hende, han vilde hende vel, jeg mener . . . ja jeg spørger bare, mener Hr. Obersten ikke, at han kunde gifte sig med hende?

OBERSTEN.

Det er umuligt, Hr. Schulze. Det ved De ogsaa godt selv.

SCHULZE.

Ja, jeg ved jo nok, Hr. Oberst, at vi er tarvelige Folk. Men . . . Det er min kære-
ste Datter, Hr. Oberst. Og skulde hun nu føde et Barn og ikke kunne beholde det hos sig . . . og det

skulde sættes ud . . . hun sørgede sig ihjel, Hr. Oberst. Og vi andre . . . Og saa kan jeg slet ikke sende hende væk. Der er to til der hjemme, Der er kun et Aar mellem hver, og den yngste er seksten. Det er voksne Pigebørn allesammen, og de ved allerede meget, altfor meget . . . og saa elsker de Søsteren . . . Hvordan skulde jeg kunne skjule det for dem? (med stigende Liv.) Naar nu Hr. Lieutenanten giftede sig . . . jeg har hørt, han skulde til Generalstaben i Berlin, saa var der jo ingen, som vidste af det hele, og vi blev jo her, vi gamle, og vi har ingen Familie i Berlin, som kunde genere ham. Mener De ikke, Hr. Oberst, at det maaske kunde gaa?

OBERSTEN.

Der vilde stille sig ganske andre Ting i Vejen. -- Min Søn staar i Alles Øjne i Øjeblikket ved Begyndelsen af en glimrende Carrière. Men han havde kunnet gøre alt, hvad han hidtil har gjort, og mere end det og dog blive til en Officer, som Hs. Majestæt ikke kunde staa sig ved at have i sin Armé. Og det vilde han netop løbe Fare for, ved at man fulgte Deres Raad. En Officer tilhører sin Kejser og sit Land fuldt ud, og alle hans Forhold maa ses under dette ene Synspunkt. Det er den unge Mands Fædrehjem og den modne Mands Ægteskab, som er Jordbunden for al hans

Gerning, og for en Officer er Valget til hans Ægteskab den helligste Pligt, hvis Tilsidesættelse drager de mest skæbnesvangre Følger efter sig. Jeg har kendt Officerer nok, som har forsømt denne Pligt, og som derigennem er blevne, hvad jeg maa kalde elendige Soldater; thi de har taget Skade paa den moralske Holdning, der maa være bleven os en anden Natur, og som kan være mere værd end al Taktik og Strategi til- sammen.

De har selv været Soldat?

SCHULZE.

Jeg har gjort 66 og 70 med, 1ste Magde- burger Infanteriregiment Nr. 26.

OBERSTEN.

Ja, saa har De ogsaa følt, at det, som i Affærerne, og endnu mere under hele den evinde- lige, deprimerede Anspændthed holdt det hele oppe, det var den af Officerskorpset baarne og hele Armémassen gennemtrængende Følcse af Ære, Æren, som stiller en Mand hellig overfor hans Op- gave, som lader ham ubarmhjærtigt underordne sin Person, for at han kan gøre fuldt ud Fyldest paa den Plads, der nu en Gang er bleven hans i Arbejdet for hans Kejser, hans Land, for alle de andre. Og den Følcse, Hr. Schulze, den læres

ikke paa Eksercerpladsen alene og under Regimentskommandørens Vinger, men den oparbejdes først og fremmest af Officeren selv i hans Hjem.

SCHULZE.

Jeg forstaar ikke rigtig.

OBERSTEN.

Jeg bør søge at forklare Dem det, saa godt som det staar i min Magt. Det er overhovedet min Mening, at enhver Mand, der ikke blot er et mandligt Individ, som tilfredsstiller lavere og højere Drifter, kun har et eneste at leve for, og det er hans Ære. De selv, Hr. Schulze, har ud over Deres Familieliv yderligere Opgaver overfor Samfundet og som Borger i vor Stat. Og naar De paa Tværs af al den Uhæderlighed, som sikkert ofte har været ogsaa Dem en truende Konkurrence, dog bestandig har udført Deres Arbejder, som de skulde og burde gøres, saa har De opfyldt denne Pligt, som De gjorde det, naar De som Soldat hævdede Deres Post.

SCHULZE

Ja, det forstaar jeg, Hr. Oberst.

OBERSTEN.

Men De ved ogsaa, hvor uophørlig og aldrig hvilende denne Kamp for Æren er. Den er

bleven ført under hele det brogede Sankvem med Mennesker, der ofte kunde synes at ligge saa langt borte fra Deres Arbejde, og som dog alt-sammen har haft Betydning, fordi det i tusinde Indflydelser har dannet Deres Karakter. — Og det er en Mands Karakter, der gør alt hans Arbejde.

SCHULZE
(eftertænk-som).

Det er sandt, Hr. Oberst. —

OBERSTEN.

Jeg ved, at Deres Hustru, Hr. Schulze, var Datter af en gammel Laugsmester i Althausen, hvem den moderne Konkurrence næsten bragte til Tiggerstaven; jeg ved, at De som fattig Dreng har lært hos ham og blev opdraget i hans Hus. Og jeg antager, at dette Hjem og den Hustru, som De bragte med derfra, har været Dem det paa-lideligste Vaaben i Deres ofte haarde Kamp, som har været ført for andet end Næringen alene.

SCHULZE.

Ja, det er sandt, Hr. Oberst.

OBERSTEN.

Og naar De i dette Øjeblik er mere end en velstaaende Mand, fordi De er en af Øvrighed og Medborgere agtet Mand, saa kan De, næst Gud,

takke den gamle Mester Wehrmann's og Deres Hustru og Hjem derfor. Det er ikke det, at De forstod at haandtere Høvlebænk og Murske, der har gjort det.

SCHULZE
(meget bevæget).

Ja, De har Ret, Hr. Oberst. — Jeg har tænkt det tit, eller ogsaa har jeg bare, naar jeg sad saadan hjemme hos min Kone og Børnene, haft saadan en Følelse af, at der var godt at være, der var Ro og saadan . . . der var lige som ren Luft. (adbrydende) Ja, men netop derfor, Hr. Oberst, kan De ikke begribe, at nu er det blevet forstyrret altsammen; der er ikke mere Fred, der er Graad, og de maa gaa og tie stille for hinanden og . . . aa, jeg tør knap gaa hjem igen. (dovligt gjenoptagende) Og netop som De siger, Hr. Oberst, jeg tør sige det, mit Hjem har været et godt Hjem, og min Datter er opdraget deri, og vi har gjort, hvad vi kunde, og jeg tør sige . . . ja jeg ved . . . det vil sige, jeg begriber ikke, at hun har kunnet gøre, hvad der er sket; men hun er jo et halvt Barn endnu, lige tyve Aar, og hun er brav, jeg forsikrer Dem, Hr. Oberst, hun er brav, og Deres Søn . . . jeg tror egentlig ikke, han har ment det ondt, hun har fortalt saa meget, og . . . mener De ikke, netop, som De har sagt, at de to kunde blive til noget sammen?

OBERSTEN.

Hr. Schulze! De forstaar ikke Forskellen mellem Deres Datters og min Søns Stand.

SCHULZE
(vil tale).

OBERSTEN
(aflydende).

Jeg taler ikke af nogen utilbørlig Stands-hovmod. Men saa vist som Ærens Indhold er det samme i alle Stænder og i enhver Situation, saa vist er ogsaa netop dens Veje og dens Former forskellige. Og for en Hustrus Indflydelse er den helt almindelige Bravhed og Trofasthed ikke nok; her drejer det sig om det, man kalder Takt, thi hos Kvinden er Takten alt. Og det er netop igennem sine ejendommelige Livsforhold og Opdragelse, at hun ligesom halvt igennem Luften, som De talte om før, kan have erhvervet sig en moralsk Følelse, som i sin Umiddelbarhed ofte langt kan overgaa Maudens. Men denne Taktens Følsomhed for min Søns Stands særegne Fordringer, vil jeg ikke kunne finde hos Deres Datter, saa lidt iøvrigt som hos Døtrene af de forskelligste Familier udenfor visse Dele af Embedsstanden og af vor Adel. (med varme) De vil ikke misforstaa mig — jeg haaber, at De vil have indset, at vil min Søn, som er Soldat og

Officer, vogte sin Ære efter al sin Evne, saa kan han ikke ægte Deres Datter.

SCHULZE.

Ja, men saa min Datters Ære?

OBERSTEN.

Hr. Schulze, den burde hun selv have værnnet om. —

SCHULZE

(rejser sig).

Det er for haarde Ord, Hr. Oberst. — Deres Hr. Søn er en smuk Mand og Officer. Og det er det, jeg tror, at han har Hjærte. Det er løbet af med ham ogsaa. Og saa med Pigebarnet med. Og hvor skulde hun egentlig have kunnet staa imod? -- Ja, jeg mener . . . Det kan være meget vanskeligt til Tider, det at værne om sin Ære.

OBERSTEN

(i gennembrydende Bevægelse).

Ja desværre! — Netop dette, min Søns Fejltid viser mig det til Overflod. Og naar det smerter mig saa dybt, som De maa tro, saa tilstaar jeg i dette Øjeblik, at det vel ikke mest er for Deres unge Datters Skyld eller for Deres, men det er jo netop paa hans, min eneste Søns Vegne. Han bærer det Fornavn, alle vi ældste Sønner i

Slægten har baaret; og han har blandt Mennesker været min første Opgave og mit inderligste Haab.

Jeg har maattet kæmpe haardt paa mange Maader. Min Fader døde som ung Capitain og efterlod sig intet, og vor hele Familie har mistet sin Formue; kun Hans Majestæt kan jeg takke for min Opdragelse. Og den afdøde Oberst von Sternecks Datter, der blev min Hustru, stod ene som jeg selv. De maa tro, at naar jeg altfor ofte følte mig selv holdt i Skranke fremfor mange andre, saa var min højeste Revanche netop Forventningerne til den Dreng. Og jeg har gjort, hvad der stod i min Magt, det ved jeg. Og saa maa jeg nu staa overfor Dem og tilstaa, at han har handlet som en æreløs Knægt. —

SCHULZE

(gør en afværgende Bevægelse).

Det er vel for meget sagt, Hr. Oberst.

OBERSTEN

(i stigende Bevægelse).

Jo han har.

Men jeg beder Dem, Hr. Schulze . . . jeg tænkte . . . det var maaske dog muligt at han kunde udsone alt dette . . . overfor sig selv, mener jeg . . . paa en eller anden Maade . . .

Ja, for han kan ikke stoppes op nu i den

mest glimrende Carrière — hører De, De maa have Barmhjertighed med ham — — og med mig.

SCHULZE

(rejser sig fattet og rolig).

Vi staar lige, Hr. Oberst. Men den ene af os maa vige. Og De kører det største Læs . . . Jeg har ikke mere at sige.

OBERSTEN

(staar uden at sige et Ord).

SCHULZE

Farvel, Hr. Oberst!

OBERSTEN

(griber hans Haand).

Farvel, Hr. Schulze! (vil sige noget, men faar Intet Ord frem, slaar ud med Haanden — med tilkømpet Stemme: Farvel. (Schulze bukker og gaar. Obersten følger ham mekanisk til Døren, som han lukker efter ham, vender tilbage og gaar i heftig Bevægelse op og ned ad Gulvet. Uhret over Skrivebordet slaar. Obersten gaar hen imod Bordet, vil samle sig, sætter sig, tager fat paa nogle Papirer, men rejser sig straks igen og ringer paa Klokken ved Døren til venstre; gaar op og ned ad Gulvet.)

Sjette Scene.

PIGEN

(kommer ind).

Obersten ringede?

OBERSTEN.

Er Oberstinden hjemme?

PIGEN.

Ja, men Oberstinden skal lige til at køre ud.

OBERSTEN.

Bed Oberstinden komme over til mig.

PIGEN.

Ja, Hr. Oberst. (nd.)

Syvende Scene.

(Obersten vedbliver, dog langsommere, at gaa op og ned ad gulvet.)

FRUEN

(kommer ind i Visittoilette, Overtøj og Handsker.)

Du vilde tale med mig?

OBERSTEN.

Ja.

FRUEN.

Men det varer vel ikke for længe. Vognen holder for Døren.

OBERSTEN.

Der bliver ikke noget af den Visit i Neindorf i Dag.

FRUEN

(betragter ham.)

Hvad er der sket?

OBERSTEN.

Det er noget med Willibald.

FRUEN.

Willibald? (ringer) Rathen! — —

Ottende Scene.

(Pigen kommer ind.)

FRUEN.

Lad Vognen køre hjem.

PIGEN.

Skal jeg bestille den til i Morgen, Frue?

OBERSTEN.

Nej. (Pigen gaar ud.)

Niende Scene.

FRUEN.

Men hvad er der dog sket? (sætter sig og tager mekanisk Handskerne af.)

OBERSTEN

(med behersket Ro.)

Der var lige nu en Mand her fra Byen hos mig, Bygmester Hans Schulze.

FRUEN

(uroelig.)

Ja . . . jeg kender ham.

OBERSTEN

(som før.)

Det er en af de respektableste Borgere i Byen, en Mand, der er et Mønster i sit Haand-

værk, og som fører et eksemplarisk Familieliv indenfor sin Stands Fordringer. Og han fortæller mig, at Willibald har gaaet bag Familiens Ryg med en af hans Døtre.

FRUEN.

Saa har der dog været noget om det alligevel!

OBERSTEN

(opfarende).

Har Du vidst noget om det?

FRUEN.

Ja, det vil sige, jeg har jo ikke vidst noget rigtigt. Jeg havde bare hørt, at de havde truffet hinanden paa disse Baller hos Husmanns i Søndergade . . . ja, og saa var der en af Jomfruerne en Gang, som fortalte noget om, at der var nok nogen, der havde set dem sammen i Althausen.

OBERSTEN.

Og det har Du ikke talt om?!

FRUEN.

Aa, jeg tænkte ikke videre over det . . . jeg havde bare denne Fru von Aksajeff i Hovedet -- og det hele kunde jo ogsaa have været ganske tilfældigt. Jeg har tit set hende paa Stationen

køre derind, og Willibald tog jo af og til nogle Timer over til ham, Manden, der red Regimentets Heste til. Og saa vidste jeg da desuden, at Willibald var klar over, hvad han skyldte sig selv — og den unge Pige.

OBERSTEN.

Men det er netop det, der desværre ikke har været Tilfældet. Han har i længere Tid gaaet og spillet Kæreste med hende, og nu kommer Faderen i Dag for at fortælle mig, at han har besvangret hende.

FRUEN

(gør en Bevægelse med Læberne).

Det var meget kedeligt! —

OBERSTEN

(skævt).

Det forekommer mig egentlig ikke at være Ordet.

FRUEN

(i en beroligende Tone).

Rathen, de sender da vel den unge Pige bort?

OBERSTEN.

Det antager jeg. Jeg maatte jo ogsaa sige det til Faderen, og hun insisterede ikke overfor, hvad jeg sagde; jeg talte jo om Willibalds Stand,

om . . . kort sagt, at det var umuligt, at Willibald giftede sig med hans Datter.

FRUEN.

Ja naturligvis.

OBERSTEN.

Jeg talte om hans Udsigter, om Carriären . . .

FRUEN

(indskydende).

Ja . . .

OBERSTEN.

Til sidst bad jeg ham.

Jeg føler i dette Øjeblik, at jeg ikke en Gang havde Ret dertil.

FRUEN.

Hvad er det, Du siger, Rathen? Der er jo da ikke Tale om nogen anden Udvej. Husk ogsaa paa, Neindorf er tæt herved.

OBERSTEN.

Det med Meerwaldt's maa der tænkes anderledes over nu. Efter dette maa man dog vel være varsom i den hele Sag.

FRUEN.

Ja. — Men naar nu den unge Pige kommer bort. Historien kan jo gaa ganske ubemærket

af. Du sagde jo selv, at Folkene ikke stiller andre Fordringer end, hvad der naturligvis kan overkommes. Og det kan vel ikke være saa langt henne endnu. — Mener Du ikke?

OBERSTEN

(skarpt).

Jeg mener blandt meget andet, at der hos Meerwaldt's er en ung Pige, som jeg troede, Du holdt af, og som Du gjerne vilde se lykkelig gift.

FRUEN.

Men selv om der nu ogsaa skulde have været noget mere i det Forhold imellem Willibald og Schulze's Datter, saa bliver det jo netop nu forbi; og Klara von Meerwaldt og han kan blive de lykkeligste Ægtefolk i Tiden, selv om der ikke var saadan nogen ren romanagtig Kærlighed til at begynde med. — Det maa Du jo dog vide, Rathen.

OBERSTEN

(titer og ser paa hende).

FRUEN.

Ja, og maaske netop dette her vil faa Willibald til at indse, at det er nødvendigt, han gifter sig, som vi har talt om, og som vi begge ønsker.

OBERSTEN.

Da jeg giftede mig med Dig, Mathilde, begyndte jeg ganske vist ikke med nogen Roman.

FruEN
(vil tale).

OBERSTEN.

Lad mig tale ud. Jeg forlangte ganske vist ikke af mig selv en lyrisk Elskers overstrømmende Sviermeri, men jeg bød Dig en livskraftig Mand's inderlige Loyalitet. -- Og det er blevet min Mening indtil den Dag i Dag, at det, som en Kvinde kan gøre Krav paa i sit Ægteskab, det er en Mand, der omfatter hende med sit hele Begreb om Ære, saa at hun ikke er ham en Elskerinde eller Husholderske eller Carrièremagerske maaske, men hendes Sjæl og Legeme er ham hellig, og han til enhver Tid lærer sine intimeste Pligter overfor Mennesker i sit Samliv med hende og deres Børn. Og jeg vil ikke kunne forsvare at tilraade et Ægteskab, naar jeg frygter for, at Manden ikke vil opfatte det paa denne Maade.

FruEN.

Men Du er uretfærdig, og Du dømmer Willibald for haardt. Husk dog paa, at han er ung endnu . . .

OBERSTEN.

Naar man er ni og tyve Aar, er man ikke længer nogen Dreng, som render efter Skörter. Man er da enten bleven en Mand, eller man er stærkt paa Veje til at blive til en Døgenigt. — Du talte om Fru von Aksajeff før . . .

FRUEN

(afbrydende).

Aa, men lad os dog for Guds Skyld lade hende fare. Du har naturligvis haft fuldkommen Ret. Hun er forbi, og det har været det med Schulzes Datter, der har tynget ham.

OBERSTEN.

Men der er netop Grund til at tale om Fru von Aksajeff nu. Jeg indser for sent, at jeg har taget mig den Affære altfor let.

FRUEN.

Aa, der vil da vel ingen bryde sig om saadan et Fruentimmer.

OBERSTEN.

Ja, jeg har jo tænkt lige saadan, at Fru von Aksajeff var jo af den Sort Kvinder, der ingen Skade tager — og Ungdommen er nu engang ung; Historien forløb jo ogsaa under Jagttagelse af alle Former. Nu indser jeg, at det er Willibald, der har taget Skaden.

FRUEN.

Ja, men om han saa ogsaa har givet sig noget af med en anden Kvinde . . .

OBERSTEN.

Men det er netop det, at denne anden Kvinde er ikke nogen distingueret Skøge, som han kunde have forglemt sig med, men det har været en ærbar Pige af agtværdige Forældre, som han i længere Tid har lagt an paa og forført, en Kvinde, som han burde have følt sit Ansvar overfor, og det end mere, fordi der var en Stand imellem dem, hvor han yderligere havde en Ære at hævde.

FRUEN.

Tror Du ikke, Du tager for nervøst paa disse Ting, Rathen?

OBERSTEN.

Og det var Dig selv, der i Morges talte om din Angst for Fru von Aksajeff, og sagde, at netop den Slags Kvinder kunde faa forgjort en Mands Syn paa Kvinden. Og nu kan Du ikke se hele Følgen fra det og ned til dette her.

Du forstod maaske kun det skæbnesvangre i den Ting overfor det Meerwaldt'ske Parti alene?

FRUEN

(rejser sig.)

Du sagde, Capitain Hartensleben kommer Kl.

elleve. Den mangler kun et Par Minuter, jeg vil hellere gaa. Saa kan vi maaske efter Middagen tale lidt mere om dette.

OBERSTEN.

Aa ja. Men jeg tror, det meste er sagt, af hvad der kan siges.

FROEN
(staaende, skarpt).

Du vil dog vel i al Fald høre Willibald først?

OBERSTEN.

Jeg har aldrig dømt nogen uhørt. Naar han kommer fra Felttjenesteøvelsen, vil jeg tale med ham straks. Men jeg kan ikke sige, jeg haaber meget af den Samtale. (Uhret slaar.)

FROEN.

Husker Du egentlig paa, Rathen, at det er din Son, Du taler om?

OBERSTEN
(skarpt).

Jeg glemte det maaske noget over, at det var min Hustru, jeg talte med.

FROEN
vil tale, men afbrydes i sin Replik af

JOHAN
(kommer ind, melder).

Capitain Hartensleben ønsker at tale med Hr. Obersten.

OBERSTEN

(rejser sig).

Bed Capitainen komme. (Johan aabner Døren for den indtrædende Officer, gaar.)

Tiende Scene.

CAPITAINEN

(bliver staaende nogle Skridt fra Døren).

Jeg melder mig, Hr. Oberst! (med Hilsen mod Fruen) Fru Oberstinde!

FRUEN

(hilser igen).

Hr. Capitain! (gaar.)

OBERSTEN.

Vær saa god at komme nærmere, Hr. Capitain!

CAPITAINEN.

Tak, Hr. Oberst! (gaar hen imod Obersten.)

Tæppet falder.